

Arrest

nr. 211 889 van 5 november 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat L. RECTOR en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars, afkomstig uit Shahrerey, en bent u Iraans staatsburger. Uw huwelijk met S. H. A. (...), met wie u samen een zoon heeft, strandde in 1386 (Iraanse kalender, stemt overeen met 2007-2008 in de Gregoriaanse kalender). Sindsdien verzeilde u van de regen in de drop. U raakte aan de drugs, werd dakloos en belandde verschillende keren in de gevangenis. De eerste keer dat u in aanraking kwam met de Iraanse autoriteiten was toen u samen met een kennis, die echter tijdig de benen kon nemen, betrapt werd in een gestolen auto terwijl u drugs gebruikte. Hoewel u zelf de auto niet gestolen had, werd u uiteindelijk tot één jaar cel en 45

zweepslagen veroordeeld voor het verlenen van assistentie bij een autodiefstal. De laatste dag van uw opsluiting werden u de zweepslagen toegediend. Dit was voor u zo een vernederende ervaring dat u bij uw vrijlating terug drugs begon te gebruiken. In 1393 (2014-2015) werd er bij een politiecontrole bij u een drugsspuit gevonden. U stond vlakbij een Kia die gestolen bleek te zijn. De politie vroeg u of de auto van u was, hetgeen u ontkende. U werd naar het politiekantoor meegenomen, uw naam werd nagetrokken en zo werd uw strafblad achterhaald. Uw strafblad was voldoende om u ook van de diefstal van de Kia te beschuldigen. U werd uiteindelijk tot een gevangenisstraf van negen maanden of één jaar veroordeeld. Enige tijd na uw vrijlating was u samen met een vriend onderweg van Khomein naar uw verblijfplaats in de wijk Gomrok in Teheran, toen u door de politie werd tegengehouden. In de wagen werd er drugs gevonden. De vriend vroeg aan u om de verantwoordelijkheid op u te nemen, hetgeen u ook deed. U werd hierna veroordeeld tot een celstraf van drie maanden. In de gevangenis kwam u een zekere A. (...) tegen, die u zei dat u na uw vrijlating in een huis in Gomrok kon verblijven. In dat huis zei een vriend van A. (...) u dat er een bende op zoek was naar een 'rokh'. Dit is een persoon die tegen betaling van een afgesproken som geld zijn handtekening plaatst in het kader van door de bende ondernomen frauduleuze transacties. Zo kan de bende enerzijds vermijden dat de frauduleuze handelingen aan de bendeleden gelinkt kunnen worden; anderzijds strijken ze wel de opbrengsten ervan op. Omdat u begreep dat u hiermee gemakkelijk geld kon verdienen, was u bereid voor de bende te werken. U hoopte immers dat u met het verdiende geld uw leven terug op de rails zou kunnen krijgen, zodat u uw ex en uw zoon opnieuw zou kunnen onderhouden. De bende checkte eerst of uw mellikaart (identiteitskaart of nationale kaart) geldig was - uw andere documenten, die u verloren had, waren voor de fraude niet nodig - en stuurde u ook naar een ontwenningssklinik om te vermijden dat u als drugsverslaafde door de politie zou worden opgepakt waardoor heel het plan in duigen zou vallen. Toen u ontwend was en uw mellikaart in orde bleek te zijn, moest u voor de bende een ruwbouw verkopen. Het ging om de eigendom van een Iraniër die jaren geleden voor de autoriteiten om één of andere reden naar het buitenland op de vlucht was geslagen. Het pand stond al jarenlang onaangeroerd. De bende was erin geslaagd om via corruptie de eigendom op uw naam te zetten en om een koper te vinden. Om te vermijden dat deze potentiële koper argwaan zou krijgen en teveel vragen aan u zou stellen, hadden de bendeleden een scenario uitgedokterd. Er werd gezegd dat u de zoon was van een stokoude man, die zich voor de verkoop van het eigendom zelf niet kon verplaatsen omdat hij in Qom woonde - uzelf woonde volgens het scenario ook in Qom -, dat u dringend geld nodig had, dat u stom was en dat u niets van vastgoedprijzen kende. U werd bij het uitvoeren van de verschillende administratieve stappen begeleid door een zekere H. B. (...), een bendelid dat als uw advocaat werd voorgesteld. Aanvankelijk verliep alles goed. De koper betaalde zonder problemen enkele schijven uit. Plots kregen hij en de makelaar van het immobiliënkantoor, die de daadwerkelijke verkoop van de ruwbouw op zich nam, door omstandigheden argwaan. Bij het laatste gesprek met de koper en de makelaar – H. B. (...) kwam toen niet met u mee omdat hij nattigheid voelde – werden u vragen gesteld over de vorige eigenaar van het pand. Hierop kon u echter niet antwoorden. Toen werd u gezegd dat de laatste schijf niet zou betaald worden zolang u het verkoopcontract tussen u en de vorige eigenaar niet kon bezorgen. Hierna trokken ze uw mellikaart na en zo stelden ze vast dat uw domicilie niet in Qom was, maar nog steeds het adres van uw voormalige schoonmoeder in Teheran was. De koper ging daarop langs bij haar en vernam zo dat u in werkelijkheid dakloos was. U kreeg hierna een kwade telefoon van uw voormalige schoonmoeder, die van u eiste om met rust gelaten te worden. U vroeg haar het telefoonnummer van de persoon die haar lastig gevallen had en belde hem op. Nadat u hem de huid vol gescholden had, identificeerde hij zich en realiseerde u zich dat de fraude aan het licht was gekomen. U belde hierop naar H. B. (...) en u dreigde ermee de bende te ontmaskeren als er u iets zou overkomen. Hij snauwde u daarop toe dat u toch niets kon doen, omdat het u was die alle nodige handtekeningen had geplaatst. Hij voegde hieraan op dreigende toon toe dat u voor een peulschil geliquideerd kon worden. U sprak hierover met vrienden, die zeiden dat het beter was dat u het land zou verlaten. U had in Iran immers de keuze: ofwel zou u worden veroordeeld tot een gevangenisstraf voor de vastgoedzwendel waarin u betrokken was, ofwel zou u door de vastgoedmaffia, die linken heeft met het Ettelaat (inlichtingendienst), worden geliquideerd. Ongeveer een maand nadat de fraude was ontdekt – dit was in de periode dat er in Turkije een mislukte staatsgreep aan de gang was – vertrok u via Turkije en Griekenland naar België, waar u op 20 oktober 2016 asiel aanvraag. U verklaarde uit vrees voor de vastgoedbende, die u zou kunnen liquideren, en uit vrees bij terugkeer opnieuw te worden opgesloten niet naar Iran te kunnen terugkeren. Bovendien vreest u bij terugkeer problemen te kennen door uw illegale vertrek uit Iran. Bij terugkeer naar Iran heeft u tot slot niets meer om op terug te vallen, aangezien u er geen eigendommen en geen job heeft.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw shenasnameh (geboortebokje); een kopie van het shenasnameh van uw ex; een kopie van uw huwelijksakte; een kopie van het shenasnameh van uw zoon; een duplicaat van uw scheidingsakte;

kopieën van de shenasnamehs van uw ouders, van uw zus en van uw broer; en een kopie van de overlijdensakte van uw vader.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u de omstandigheden van uw vertrek uit Iran, en meer bepaald uw reisroute van Iran naar België, niet aannemelijk heeft gemaakt. In dit verband slopen er in uw opeenvolgende verklaringen immers een aantal ernstige tegenstrijdigheden. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u in mei 2016 uit Teheran was vertrokken, dat u een tijdje in Istanbul verbleef, dat u dan via een onbekend Grieks eiland, waarnaar u met een rubberboot gereisd was, Thessaloniki, waarnaar u met een ferryboot gereisd was, en Athene naar België was gekomen, waar u in september 2015 aankwam (verklaring DVZ, vraag 31). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat u ten tijde van de mislukte staatsgreep in Turkije, i.e. op 15 juli 2016, nog maar aan de Iraanse kant van de Iraans-Turkse grens was – twee dagen daarvoor was u uit Teheran vertrokken –, dat u niet via een Grieks eiland was gekomen, dat u de rivier op de Grieks-Turkse grens met een bootje overstak en dat u zo in Griekenland terecht kwam van waaruit u naar België vertrok (CGVS I, p. 4-8). Hiermee geconfronteerd, ontkende u met een ferry gereisd te hebben en was u vergeten dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken gezegd had dat u in mei 2016 was vertrokken (CGVS I, p. 8). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet als afdoende uitleg voor deze ernstige tegenstrijdigheden worden beschouwd. Dat u door uw drugsgebruik geheugenproblemen zou hebben, zoals u enkele keren beweerde, heeft u overigens niet objectief, i.e. aan de hand van medische attesten, aangetoond; bovendien kunnen geheugenproblemen moeilijk twee manifest tegenovergestelde, en dus bedrieglijke, verklaringen rechtvaardigen. U heeft bijgevolg noch het moment waarop u uit Iran bent vertrokken, noch uw gevolgde reisroute aannemelijk gemaakt. Dit doet dan ook sterk vermoeden dat u in andere dan de door u op het Commissariaat-generaal beweerde omstandigheden Iran heeft verlaten. Dit tast uw algemene geloofwaardigheid aanzienlijk aan.

Daarnaast legde u tegenstrijdige verklaringen af over (het ontbreken van) uw identiteitsdocumenten. Op de Dienst Vreemdelingenzaken zei u dat u geen identiteitsdocumenten kon neerleggen, omdat uw paspoort, uw shenasnameh (geboorteboekje), uw mellikaart (nationale kaart of identiteitskaart) en uw rijbewijs gestolen waren (verklaring DVZ, vragen 24 en 25). Op het Commissariaat-generaal meende u dat u uw paspoort, uw shenasnameh, uw rijbewijs en uw legerdienstkaart verloren had (u dacht aanvankelijk dat deze documenten gestolen waren). Uw mellikaart daarentegen vernietigde u zelf aan de Turks-Griekse grens (CGVS I, p. 3). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen betreffende uw mellikaart, dacht u aan een vergissing (CGVS I, p. 4). Een afdoende rechtvaardiging voor deze aanzienlijke tegenstrijdigheid gaf u evenwel niet, temeer daar hierboven reeds gebleken is dat u uw reis (via de Turks-Griekse grens) niet aannemelijk heeft gemaakt. U heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat u uw mellikaart heeft vernietigd. Deze vaststelling doet dan ook sterk vermoeden dat u één of meerdere (originele) identiteitsdocumenten achterhoudt, mogelijks omdat hierin informatie staat die niet strookt met de door u op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Ook dit gegevens tast danig uw algemene geloofwaardigheid aan.

Aangezien u beweerde één à twee maanden voor uw vertrek uit Iran in de problemen te zijn gekomen (CGVS II, p. 7) – tijdens het eerste gehoor zei u dat u, nadat uw werkelijke adres op uw mellikaart was uitgelekt, nog minder dan een maand in Iran verbleef (CGVS I, p. 17) – en aangezien u het moment waarop u uit Iran bent vertrokken niet aannemelijk heeft gemaakt, wordt tevens de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen danig op de helling gezet.

Dit wordt bevestigd doordat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u daadwerkelijk in een zaak van vastgoedfraude betrokken bent. U beweerde in dit verband dat een bende u (en uw identiteit) gebruikte om de koper van vastgoed, waarvan u zogezegd de eigenaar was, op te lichten. Deze frauduleuze constructie heeft u echter niet aannemelijk gemaakt. In dit verband slopen er immers enkele opvallende tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen betreffende het scenario dat door de bende was uitgedokterd om de niets vermoedende koper van uw pand op te lichten. Zo legde u tegenstrijdige verklaringen af over de persoon die nu precies eigenaar was van het vastgoed dat werd verkocht. Aanvankelijk zei u bij het eerste gehoor dat u volgens het door de bende uitgedachte scenario als gevolmachtigde voor uw vader optrad en dat u dus in zijn naam handtekeningen moest zetten (CGVS I, p. 9). Later, in hetzelfde gehoor, zei u dan weer dat het vastgoed op uw naam was gezet, omdat u volgens het door de bende bedachte scenario de zoon was van de overleden eigenaar (CGVS I, p. 16). Bij uw tweede gehoor meende u dat uw vader volgens het scenario nog leefde, dat u in naam van uw vader als zoon van de eigenaar optrad en dat uw vader H. B. (...) voor de verkoop zogezegd als advocaat had aangesteld omdat u er niets van kende: uw vader kon zelf de verkoop niet regelen omdat hij te oud was en zich moeilijk kon verplaatsen (CGVS II, p. 3). In hetzelfde gehoor zei u uiteindelijk dat

u volgens het scenario zelf de eigenaar van het verkochte pand was: het pand stond op uw naam en het personage van uw vader diende enkel om te vermijden dat er aan u door de koper teveel vragen zouden worden gesteld (CGVS II, p. 5). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen betreffende het feit of uw vader volgens het scenario al dan niet in leven was, ontkende u uw eerdere verklaringen (CGVS II, p. 16). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet als een afdoende uitleg beschouwd worden hiervoor. Aangezien u tegenstrijdige verklaringen aflegde over een essentieel aspect van het door de vastgoedmafia bedachte scenario, met name wie nu precies de eigenaar van het verkochte pand was, komt de geloofwaardigheid van uw betrokkenheid bij een frauduleuze vastgoedtransactie danig op de helling te staan, temeer daar het bevreemdend overkomt dat u niet eens meer de naam van de potentiële koper van uw vastgoed kende (CGVS II, p. 5).

Dat u uw betrokkenheid bij vastgoedzwendel niet aannemelijk heeft gemaakt, blijkt tevens uit de opvallend gebrekkige kennis die u had betreffende het door de bende in uw naam verkochte vastgoed. Naast het feit dat u niet eens wist waar de door u verkochte ruwbouw zich precies bevond – u wist het enkel bij benadering –, wist u niet hoeveel verdiepingen het pand had, wat de oppervlakte was van het gebouw en de grond waarop het gebouw stond, wat het bouwjaar was en hoe ver de ruwbouw gevorderd was: u wist niet of er al ruiten, elektriciteit en watervoorzieningen waren (CGVS I, p. 16-17). Uw rechtvaardiging voor uw ontbrekende kennis, met name dat de bendeleden u over het door u verkochte vastgoed niets verteld hebben, dat ze u gezegd hadden dat uw ogen niet mochten zien, dat uw mond niet mocht opengaan en dat uw oren niets mochten opvangen, dat ze aan de koper gezegd hadden dat u stom was, dat u niets van prijzen kende en dat u geld nodig had, om te vermijden dat hij aan u vragen zou stellen, en dat u geen vragen over het door u verkochte vastgoed aan de bende gesteld had (CGVS I, p. 16-17), overtuigt niet. Dat de bendeleden u geen enkele informatie over het vastgoed zouden verteld hebben, zelfs al stelden ze u als stom voor, zoals u beweerde, is immers moeilijk in overeenstemming te brengen met de verschillende maatregelen die ze troffen om te vermijden dat de vastgoedfraude aan het licht zou komen. Zo blijkt uit uw verklaringen dat de bende de geldigheid van uw melikaart verschillende malen heeft getest door u naar de notaris te sturen, dat u door de bende naar een ontwenningskliniek werd gestuurd om te vermijden dat u als drugsverslaafde in de gevangenis zou belanden en dat de maffiosi een scenario, met name dat u als achterlijke zoon van uw al dan niet overleden stokoude vader een ruwbouw verkocht, uitgedokterd hadden om de transactie te kunnen laten doorgaan (CGVS I, p. 14-16). Dat ze gelet op deze verschillende door hen uitgewerkte maatregelen om de transactie onopgemerkt te kunnen laten doorgaan u geen enkele informatie over het door u verkochte vastgoed zouden gegeven hebben, is dan ook totaal ongeloofwaardig, temeer daar u zelfs betreffende het door de maffiosi uitgedokterde scenario een gebrekkige kennis had: hierboven is immers reeds gebleken dat u betreffende de eigendomstitel van het pand tegenstrijdige verklaringen aflegde en u kende zelfs niet eens de naam van uw al dan niet overleden vader (CGVS II, p. 4).

Tot slot kan er volledigheidshalve nog gewezen worden op uw tegenstrijdige verklaringen betreffende de waarde van de eerste cheque die de koper u in het kader van de vastgoedtransactie bezorgde. Daar waar u bij uw eerste gehoor beweerde dat de waarde van de eerste cheque anderhalf miljard bedroeg (CGVS I, p. 16), dacht u – u wist het niet zeker meer – bij uw tweede gehoor dat deze bij benadering een half miljard bedroeg (CGVS II, p. 6).

Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat u uw betrokkenheid bij vastgoedzwendel geenszins aannemelijk heeft gemaakt.

Aangezien u de fraude waarbij u betrokken zou zijn niet aannemelijk gemaakt heeft, heeft u evenmin uw problemen ten gevolge van deze zwendel aannemelijk gemaakt. Dit blijkt tevens uit een ernstige tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken gaf u aan dat de problemen die uw deelname aan de vastgoedzwendel veroorzaakten veel groter waren dan u gedacht had. U werd sindsdien immers door de mafia bedreigd. Ze waren sindsdien een aantal keer bij uw voormalige schoonmoeder langs geweest. Dat de gedupeerde koper ook bij haar zou zijn langs geweest vermeldde u niet (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal beweerde u evenwel dat het de gedupeerde koper was die één keer bij uw schoonmoeder langs was geweest. Of de mafia ook bij uw schoonmoeder was langs geweest, wist u niet (CGVS II, p. 6-9; p. 15). Hiermee geconfronteerd, ontkende u uw op de Dienst Vreemdelingenzaken afgelegde verklaringen (CGVS II, p. 15-16), die u nochtans voor akkoord had ondertekend. Ook hier kan een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen niet als een overtuigende rechtvaardiging worden beschouwd. Bijgevolg kan er aan het door u beweerde ongewenste bezoek aan uw voormalige schoonmoeder geen geloof gehecht worden. Aangezien u beweerde dat de gedupeerde koper ontdekte dat u gefraudeerd had door het adres verbonden aan uw melikaart na te gaan waardoor hij uw werkelijke domicilie-adres, dat nog altijd bij uw voormalige schoonmoeder was, achterhaalde, aangezien u beweerde dat hij na deze ontdekking bij haar langsging en aangezien er aan dit ongewenste bezoek aan haar geen geloof gehecht kan worden, kan er evenmin nog geloof gehecht worden aan uw

bewering dat de vastgoedzwendel zou zijn uitgelekt, waardoor wederom de geloofwaardigheid van uw beweerdde problemen met de maffia ten gevolge van het uitlekken van de zwendel fundamenteel wordt ondermijnd.

Tevens kan er op gewezen worden dat u betreffende de juridische consequenties voor u ten gevolge van het uitlekken van de vastgoedfraude volledig in het duister tastte. U wist immers niet of u ten gevolge van de fraude juridische problemen had – u wist niet of er tegen u door de gedupeerde koper een klacht was ingediend en er naar aanleiding hiervan eventueel een juridische procedure tegen u was gestart – en u heeft hier op geen enkele manier naar geïnformeerd (CGVS II, p. 9-11). U verklaarde niet te weten hoe u dit te weten moest komen: u staat weliswaar in contact met uw hulpbehoevende moeder, maar zij kent de reden van uw vertrek uit Iran niet waardoor u het haar niet kan vragen (CGVS II, p. 9). Deze rechtvaardiging voor uw onwetendheid kan echter bezwaarlijk overtuigen. Uit uw verklaringen blijkt immers tevens dat u vanuit België met uw ex en met vrienden, onder wie er (minstens) één op de hoogte is van uw problemen, contact had en dat u hen ook niet gevraagd heeft naar informatie over eventuele juridische problemen. U consulteerde evenmin een advocaat en raadpleegde evenmin de Iraanse pers om hierover eventueel informatie te verkrijgen (CGVS II, p. 9-11). Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Uw onwetendheid betreffende eventuele juridische problemen ondergraaft dan ook wederom de geloofwaardigheid van uw beweerdde problemen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er aan uw asielrelaas geen geloof meer worden gehecht.

Volledigheidshalve kan er, betreffende uw drie veroordelingen voor drugsdelicten en diefstal (CGVS I, p. 10-13), op gewezen worden dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat deze door u geschetste vervolging/ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen, gelet op de vaststelling dat deze veroordelingen zich voordeden enige tijd voordat u Iran besloot te verlaten en de vaststelling dat zij naar uw eigen zeggen niets te maken hebben met het probleem waarom u in België asiel aanvraagde. Aan dit asielmotief kan, zoals hierboven reeds is gebleken, geen enkel geloof gehecht worden. U merkte bovendien op dat die veroordelingen tot het verleden behoorden en volledig afgesloten zijn (CGVS I, p. 13). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u intussen afgekickt bent (CGVS I, p. 3-4; p. 14).

Dat u in Iran geen eigendommen en geen job heeft (CGVS II, p. 15) betreft motieven van louter socio-economische aard, die als dusdanig geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. Overigens kon u in het verleden als taxichauffeur aan de slag (verklaring DVZ, vraag 12) waardoor uit niets blijkt dat u bij terugkeer niet opnieuw werk zou kunnen vinden.

Betreffende uw illegale vertrek uit Iran (CGVS II, p. 15), kan er vooreerst herhaald worden dat u uw reisroute niet aannemelijk heeft gemaakt, waardoor uit niets blijkt dat u daadwerkelijk illegaal het land heeft verlaten. Bovendien blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat, als een persoon Iran illegaal heeft verlaten, maar voor zijn vertrek niet werd gezocht door de autoriteiten, hij dan enkel een boete, die momenteel 50 à 60 dollar bedraagt, krijgt. Indien de persoon werd gezocht door de autoriteiten, zal hij enkel worden gestraft voor het begane misdrijf, maar niet voor het illegaal verlaten van het land. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw vluchtrelaas en gelet op de bovenstaande vaststellingen dat uw veroordelingen tot het verleden behoren, blijkt uit niets dat u ten tijde van uw vertrek door de autoriteiten werd gezocht. Bovendien kan het betalen van een kleine boete voor illegaal vertrek bezwaarlijk gelijkgeschakeld worden met vervolging of ernstige schade.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. De kopieën van uw (identiteits)documenten en deze van uw familie doen immers niet de minste afbreuk aan de vaststelling dat uw algemene geloofwaardigheid danig onder druk komt te staan doordat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw melikaart daadwerkelijk heeft vernietigd, waardoor het vermoeden rijst dat u één of meerdere (originele) identiteitsdocumenten achterhoudt. Bovendien doen deze kopieën geen enkele afbreuk aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunt zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming rust in beginsel op de verzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn verzoek gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. X) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. X). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze gemotiveerd wordt waarom aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht. Meer bepaald wordt vastgesteld dat (i) verzoekende partij de omstandigheden van haar vertrek uit Iran, en meer bepaald haar reisroute van Iran naar België, niet aannemelijk maakt gelet op een aantal ernstige tegenstrijdigheden in haar verklaringen dienaangaande; (ii) verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt over (het ontbreken van) haar identiteitsdocumenten; (iii) verzoekende partij niet aannemelijk maakt betrokken te zijn in een zaak van vastgoedfraude gelet op (a) enkele opvallende tegenstrijdigheden in haar verklaringen betreffende het scenario dat door de bende was uitgedokterd om de niets vermoedende koper van haar pand op te lichten, (b) haar opvallend gebrekkige kennis betreffende het door de bende in haar naam verkochte vastgoed en (c) haar tegenstrijdige verklaringen over de waarde van de eerste cheque die de koper haar in het kader van de vastgoedtransactie bezorgde; (iv) haar verklaringen over haar beweerde problemen naar aanleiding van deze zwendel een ernstige tegenstrijdigheid bevatten en (v) verzoekende partij geen informatie heeft betreffende de juridische consequenties voor haar ten gevolge van het uitlekken van de vastgoedfraude. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die voormelde vaststellingen in een ander daglicht stellen.

2.2.4. Waar verzoekende partij stelt dat zij niet meer precies weet wanneer zij uit Iran is vertrokken, dat het “*in de periode mei-juli 2016 was*”, dat zij “*via een bootje*” van Turkije naar Griekenland ging, dat zij van Athene twee uur onderweg was naar een luchthaven en vervolgens naar België reisde, stelt de Raad vast dat verzoekende partij zich beperkt tot het uiten van *post-factum* verklaringen en het herhalen van één versie van haar verklaringen, zonder evenwel de vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen over haar reisweg *in concreto* te weerleggen. De vastgestelde tegenstrijdigheid tussen enerzijds haar verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij in mei 2016 uit Teheran was vertrokken, dat zij een tijdje in Istanbul verbleef, dat zij dan via een onbekend Grieks eiland, waarnaar zij met een rubberboot gereisd was, via Thessaloniki, waarnaar zij met een ferryboot gereisd was, en via Athene naar België was gekomen, waar zij in september 2015 aankwam (administratief dossier, stuk 14, verklaring DVZ, vraag 31) en anderzijds haar verklaring op het Commissariaat-generaal dat zij ten tijde van de mislukte staatsgreep in Turkije, i.e. op 15 juli 2016, nog maar aan de Iraanse kant van de Iraans-Turkse grens was – twee dagen daarvoor was zij uit Teheran vertrokken – dat zij niet via een Grieks eiland was gekomen, dat zij de rivier op de Grieks-Turkse grens met een bootje overstak en dat zij zo in Griekenland terecht kwam van waaruit zij naar België vertrok (administratief dossier, stuk 7,

gehoorverslag CGVS d.d. 28/11/2017, p. 4-8) blijft dan ook onverminderd overeind. De ongeloofwaardige verklaringen van verzoekende partij omtrent haar reisweg doen sterk vermoeden dat zij in andere dan de door haar beweerde omstandigheden Iran heeft verlaten en ondergraven reeds op ernstige wijze haar algemene geloofwaardigheid.

2.2.5.1. Omtrent haar identiteitsdocumenten stelt verzoekende partij dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken louter wilde aangeven dat haar identiteitsdocumenten niet langer voorhanden waren en dat zij toen dacht dat ze misschien gestolen waren. Zij weet slechts zeker dat zij de documenten kwijt speelde tijdens een busrit, doch is het haar niet duidelijk of ze tijdens de busrit gestolen werden, dan wel of zij ze zelf verloor. Verder bevestigt verzoekende partij dat zij zelf haar melikaart vernietigde, dit op vraag van de smokkelaar.

2.2.5.2. De Raad bemerkt evenwel dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk verklaarde dat haar melikaart, net als haar andere identiteitsdocumenten, gestolen was, terwijl zij op het Commissariaat-generaal dan weer verklaarde dat zij haar melikaart zelf vernietigde aan de Turks-Griekse grens. Met bovenstaande uitleg, die een loutere herhaling betreft van één versie van haar verklaringen, weerlegt zij op geen enkele wijze *in concreto* deze vastgestelde tegenstrijdigheid. Haar ongeloofwaardige verklaringen over haar identiteitsdocumenten doen sterk vermoeden dat verzoekende partij één of meerdere (originele) identiteitsdocumenten achterhoudt, mogelijks omdat hierin informatie staat die niet strookt met de door haar op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Deze vaststelling doet wederom ten zeerste afbreuk aan haar algemene geloofwaardigheid.

2.2.6.1. In verband met de vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen betreffende het scenario dat door de bende was uitgedokterd om de niets vermoedende koper van haar pand op te lichten, benadrukt verzoekende partij dat, hoewel het feit dat zij zich diende voor te doen als de zoon van een oude man die effectief eigenaar zou zijn van het onroerend goed, terwijl de eigendomspapieren op haar naam stonden, verwarrend kan overkomen, dit nu eenmaal het scenario was dat haar door de bende werd opgelegd. Verder ging zij er slechts vanuit dat haar naam op de vervalste eigendomspapieren stond, doch betreft dit louter een vermoeden. Het maakte voor haar ook niet uit wiens naam op de documenten stond, nu haar enige opdracht erin bestond een handtekening te zetten op de verkoopakte.

2.2.6.2. De Raad is evenwel van oordeel dat redelijkerwijs van verzoekende partij mag worden verwacht dat zij consistente verklaringen zou afleggen over het scenario dat haar door de bende werd opgelegd. Immers kan in de door verzoekende partij beschreven omstandigheden waarbij de bende alles deed om geen argwaan te wekken bij de koper worden aangenomen dat verzoekende partij goed zou worden ingelicht over het uitgedachte scenario. De vaststelling dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt betreffende het feit of haar vader volgens het scenario al dan niet in leven was, die door verzoekende partij met bovenstaand betoog op geen enkele wijze *in concreto* wordt weerlegd, ondergraaft dan ook de geloofwaardigheid van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas.

2.2.7.1. Inzake haar opvallend gebrekkige kennis betreffende het door de bende in haar naam verkochte vastgoed, stelt verzoekende partij dat zij enkel wist wat de bende wilde dat zij wist. Zij wijst er daarnaast op dat zij omwille van haar drugsverleden moeite heeft met het verwerken van een grote hoeveelheid informatie. Bovendien diende zij niet over een uitgebreide kennis over het onroerend goed te beschikken, daar H. B., het bendelid dat als haar advocaat werd voorgesteld, er steeds bij was. De koper kon voor zijn vragen over het onroerend goed dan ook bij hem terecht.

2.2.7.2. De Raad herhaalt evenwel dat in het licht van de verschillende maatregelen die de bende nam om te vermijden dat de vastgoedfraude aan het licht zou komen logischerwijze aangenomen kan worden dat zij verzoekende partij tevens geïnformeerd zouden hebben over het in haar naam verkochte vastgoed. Dat verzoekende partij niet eens op de hoogte blijkt te zijn van waar de ruwbouw zich bevond, hoeveel verdiepingen het pand had, wat de oppervlakte was van het gebouw en de grond, wat het bouwjaar was en hoever de ruwbouw gevorderd was, is dan ook totaal onaannemelijk. Dat zij omwille van geheugenproblemen deze basisinformatie omtrent het pand niet zou kunnen onthouden betreft voorts een blote bewering die zij op geen enkele wijze staft met een medisch attest.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij haar tegenstrijdige verklaringen over de waarde van de eerste cheque die de koper haar in het kader van de vastgoedtransactie bezorgde tracht te vergoelijken door de uitleg dat haar geheugen ernstig aangetast is omwille van haar drugsverleden, bemerkt de Raad wederom dat verzoekende partij betreffende de door haar voorgehouden geheugenproblemen geen

enkel medisch attest bijbrengt. Haar loutere bewering dat zij geheugenproblemen heeft kan dan ook allesbehalve aanvaard worden ter verklaring van haar tegenstrijdige verklaringen over de waarde van deze cheque.

2.2.9.1. Wat betreft de ernstige tegenstrijdigheid in haar verklaringen over haar beweerde problemen naar aanleiding van de zwendel, stelt verzoekende partij dat zij *“steeds gezegd heeft dat zijn schoonmoeder bezoek kreeg van de potentiële koper van het onroerend goed, niet de maffia”*. Verzoekende partij *“heeft geen idee hoe dit in het verslag van zijn eerste interview bij DVZ terecht is gekomen”*.

2.2.9.2. De Raad bemerkt evenwel dat het louter ontkennen van haar verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins volstaat om de vastgestelde tegenstrijdigheid in een ander daglicht te stellen. De Raad duidt er overigens op dat haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken werden voorgelezen in het Farsi waarna verzoekende partij het verslag ter goedkeuring ondertekende (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst CGVS, p. 2).

2.2.10.1. Verder bemerkt verzoekende partij nog in haar verzoekschrift dat zij *“naar aanleiding van de bestreden beslissing bij vrienden en familie geïnformeerd (heeft) over eventuele lopende strafrechtelijke procedures in IRAN”*. Zij heeft van hen vernomen dat H. B. momenteel in de gevangenis zit en dat vijf maanden geleden door de koper klacht werd neergelegd, ook tegen verzoekende partij.

2.2.10.2. De Raad bemerkt evenwel dat het gegeven dat verzoekende partij zich achteraf, na de bestreden beslissing, nog geïnformeerd zou hebben over eventuele juridische problemen ten gevolge van het uitlekken van de vastgoedfraude, geen enkele afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoekende partij ten tijde van haar gehoor op het Commissariaat-generaal duidelijk geen enkele poging had ondernomen zich hiernaar te informeren. Dat zij zich hierover niet eerder heeft geïnformeerd betreft een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.2.11. Wat betreft de door verzoekende partij bijgebrachte informatie omtrent de algemene (mensenrechten)situatie in Iran (bijlagen 2-6 van het verzoekschrift), wijst de Raad er evenwel op dat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in haar land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

2.2.12. Daar waar verzoekende partij nog opmerkt dat uit de door haar bijgebrachte informatie (bijlage 2 van het verzoekschrift) blijkt dat Iraanse inwoners die naar het Westen gaan en nadien naar Iran terugkeren doorgaans een groot risico lopen, is de Raad evenwel van oordeel dat de door verzoekende partij bijgebrachte informatie, waarin zeer kort en algemeen wordt gesteld dat Iraniërs die terugkeren uit het buitenland het risico lopen gearresteerd te worden en beschuldigd te worden van spionage, zonder dat hierbij meer duiding wordt gegeven, geenszins van aard is de recente, specifieke en uitgebreide informatie over terugkerende Iraniërs toegevoegd aan het administratief dossier – met name de *“CO/ Focus”* betreffende *“Iran - Terugkeer”* van 14 april 2017 (administratief dossier, stuk 17) – in een ander daglicht te stellen. Uit deze informatie blijkt nergens dat elke Iraniër die van het buitenland terugkeert naar Iran, enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolging, namelijk een vervolging die het gevolg is van een bewust en systematisch beleid, waarmee men iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan treffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze groep, of systematisch een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.13. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat bij twijfel aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielaanvraag in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.14. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.15. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.16. Waar verzoekende partij bij aangetekend schrijven van 15 oktober 2018 – datum van terechtzitting – drie nieuwe stukken in kopie met vertaling toevoegt aan het dossier en slechts één van deze stukken ter terechtzitting in origineel neerlegt, is de Raad evenwel van oordeel dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. X; RvS 24 maart 2005, nr. X). Betreffende het origineel document blijkt uit de vertaling enkel dat in een verhoor naar aanleiding van een klacht betreffende een vervalst verkoopdocument met betrekking tot een onroerende goed aan de eiser S. H. B. – een naam gelijk aan deze die wordt toegedicht door verzoekende partij aan het bendelid die haar als advocaat werd voorgesteld en die haar begeleidde in de verschillende administratieve stappen bij de valse verkoop (administratief dossier, stuk 7, p. 9) – de vraag werd gesteld of hij het adres of het telefoonnummer van S. N. – verzoekende partij – had. Het uiterst korte fragment van dit verhoor wordt als volgt weergegeven: *“V- hebt u adres of telefoonnummer van S. N. (...)? A- ik heb zijn adres niet en het telefoonnummer dat ik aan de onderzoeksrechter gegeven (onleesbaar) hoe bevestigt u.”* De Raad stelt vast dat uit dit document niet kan worden afgeleid in welke context verzoekende partij in een of andere zaak van fraude bij de verkoop van onroerende goederen zou betrokken zijn, in welke hoedanigheid en wat haar rol in deze zaak is, temeer ook uit de hoofding van dit document blijkt dat in deze zaak niet de gedupeerden aangehaald in het door haar voorgehouden asielrelaas als eisers staan vermeld (verzoekende partij heeft hun namen vergeten, administratief dossier, stuk 4, p. 5), doch wel de advocaat S. H. B., die zij in dit relaas aanduidt als mededader en tevens bendelid. Dit document biedt dan ook niet de minste bevestiging van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas, integendeel. Daarenboven wijst de Raad erop dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend in de mate zij gepaard gaan met een geloofwaardig bevonden feitenrelaas, wat *in casu* niet aan de orde is, en deze niet vermogen een volstrekt ongeloofwaardig bevonden relaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen.

2.2.17. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT